

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1252/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Прекршајни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Сомбору, ради исплате накнаде за исхрану и регрес, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2574/20 од 26.10.2020. године, у седници одржаној 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2574/20 од 26.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 број 596/19 од 02.07.2020. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати по основу накнаде за исхрану у току рада укупно 215.994,43 динара и регреса за коришћење годишњег одмора 107.600,04 динара, за период од 01.02.2016. године до 31.05.2019. године у месечним износима са затезном каматом како је наведено у изреци и да јој накнади трошкове поступка од 93.639,56 динара са каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2574/20 од 26.10.2020. године преиначена је првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за исплату: у изреци првостепене пресуде наведених новчаних износа месечних накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (за период од 01.06.2016. до 31.05.2019. године) са затезном каматом на те износе за назначене периоде; и износа од 93.680,04 динара са каматом од извршности до исплате по основу накнаде трошкова поступка. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове од 24.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у смислу члана 403. став 2. тачка 2. и 3. и члана 404. став 1. ЗПП.

Ревизија тужиоца дозвољена је као редовна на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је побијаном другостепеном пресудом првостепена пресуда преиначена и одлучено о захтеву странака.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а указивање на битну повреду из тачке 12. наведеног члана (да побијана пресуда има недостатке због којих се не може испитати, противречна је сама себи, и не наводи разлоге о битним чињеницама), не представља разлог због кога ревизија у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП може изјавити.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је као државни службеник запослен на неодређено време у прекрашајном суду у Сомбору на радном месту „ББ“. У достављеним обрачунским листама зарада за тужиоца не постоје посебне ставке из којих би се могло закључити који елементи су улазили у коефицијент тужиоца приликом исплате зараде. Утврђено је да по последњем објављеном податку Завода за статистику за децембар 2010. године просечна зарада у привреди износи 51.165,00 динара бруто, односно 35.866,67 динара нето а да су подаци о ефективним сатима рада тужиоца утврђени из обрачунских листа зарада за тужиоца за спорни период, као и да висина зараде државних службеника и намештеника не зависи од одсуствовања са рада на име годишњег одмора, плаћеног одсуства, одсуства у дане празника и слично. Минимална нето зарада по сату, утврђена одлукама Социјално-економског савета за период од јануара 2014. закључно са септембром 2019. године кретала се у висини од 121,00 динара до 155,30 динара. Извршена је анализа основне зараде намештеника који припада VI платној групи и има коефицијент основне зараде 1,00 и утврђено је да је зарада тог намештеника мања од минималне нето зараде за око 20%, из којих разлога се за оваквог запосленог сваког месеца утврђује додатак на зараду до висине минималне зараде и на обрачунској листи ове износе евидентира као „разлика до минималне зараде“. Надаље, утврђено је да зарада намештеника са коефицијентом основне зараде од 1,00 не садржи у себи накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, с обзиром да се његова зарада обрачунава и исплаћује у висини минималне зараде, а минимална зарада у себи не садржи додатке.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца налазећи да му право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора припада у висини месечне накнаде сходно параметрима предвиђеним изменама (из маја 2001. године) општег колективног уговора из 1997. године, односно последњем пропису који је посебно регулисао ове накнаде, како по основу тако и по висини. У околностима када права запослених (на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора) нису била регулисана посебним прописима, првостепени суд оцењује да се примењују општи прописи о раду и то члан 118. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005), због чега је и усвојио тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, полазећи од одредбе члана 29. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе, који је у спорно време био на снази, а којом је прописано да се основна плата запосленог одређује множењем коефицијента са основицом за обрачун и исплату плате (која је за све запослене иста) а да су у коефицијенту садржане и накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Чињеница да се у исплатним листићима не види који део коефицијента тужиоца представља накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора не подразумева да у коефицијент приликом његовог утврђења нису урачунате предметне накнаде као део основне зараде нити да је износ наведених накнада различит за запослене што би се догодило када би ова накнада улазила у основицу с обзиром да се основица множи са коефицијентом – који је различит за запослене распоређене на различитим радним местима) та чињеница сама по себи не ствара основ за закључак да исплата накнада за регрес и топли оброк за спорни период није извршена.

Према члану 4. став 1. Закона о државним службеницима („Сл. Гласник РС“ бр.79/05, 104/09) на права и дужности државних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују се општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се државни службеници налазе у посебном режиму радних односа на које се примењују посебни прописи у остваривању права, обавеза и одговорности из радног односа и да приликом одлучивања о праву на накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нема могућности примене одредби Закона о раду, односно прописа који се односе на општи режим радних односа, јер је питање зараде регулисно одредбама Посебног колективног уговора за државне органе, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Такође, како је остваривање права на накнаду за исхрану у току рада и права на регрес за коришћење годишњег одмора, која су предвиђена одредбама члана 118. тачка 5. и 6. Закона о раду, обезбеђено и Законом о платама у државним органима и јавним службама, за запослене на које се примењују одредбе овог закона, то није повређен принцип забране дискриминације из члана 21. став 3. Устава РС ни са становишта међусобног положаја запослених који припадају категоријама на које се закон примењује, а ни са становишта њиховог положаја у односу на остале запослене на које се примењује Закон о раду.

Како се ревизијом не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић